

A VENDÉGLŐS

A BUDAPESTI SZÁLLODÁSOK, VENDÉGLŐSÖK ÉS KORCSMÁROSOK
IPARTÁRSULATÁNAK HIVATALOS LAPJA

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.
TELEFON: JÓZSEF 22-70.
Előfizetési ára nem tagok részére:
egy évre 60 korona.
Egyes szám ára 4 korona.

Megjelenik havonként kétszer.

A „Vendéglős“-t az Ipartársulat tagjai
a tagsági díj fejében ingyen kapják.

Hirdetéseket csakis ajánlhatóknak
ismert cégektől fogadhatunk el.
Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.
Kéziratok a szerkesztőség címére
küldendők.

Ne általánosíts! . . .

Ha valaki egykor meg fogja csinálni az újságírás, a közvélemény-vezetés tizparancsolatját (bizony mondom, szükség volna rája), nem elegendő, ha csak a közkeletű frázisokat gyűjti bokrétába. Ugy-e, ezeket mindenki belevenné a parancsolatok közé: „Ne hazudj!“ — „Ne ferdíts!“ — „Ne túlozz!“ — „Ne rágalmazz!“ — „Ne kívánd meg versenytársaid előfizetőit, se hirdetőit, se összeköttetéseit!“ — Ámde ki gondol arra, ami legfontosabb, legsürgősebb, minden egyébnél súlyosabb? Ez legyen a legfőbb parancsolat:

— Ne általánosíts! . . .

A közélet legnagyobb bűnei közül való a meg gondolatlan általánosítás. Amikor fajokat, nemzetségeket, országokat, intézményeket tesznek felelősekké egyesek tévedése miatt, botlásaiért vagy hibáiért . . .

Ezerszer hallottuk, még komoly lapokban is olvastuk: A vendéglős a legnagyobb árdrágító! . . .

Jobb, ha szembenézünk a váddal, mint ha kerülgetjük. A vendéglős csakugyan különös helyzetben van a közönséggel szemben. Ő olyan, mintha a drágaság termométerje volna. A meleget mindenki érzi, a forróság mindenkire ránehezedik, de az igazi fokát mégis csak a termométerről olvassuk le. A drágaságnak a vendéglős az igazi hőmérője . . .

Onnan van az egyfelől, mert a piacon, a boltokban, a kereskedőnél mindig csak egyfajta drágaságot vesz az ember tudomásul. A mészárosnál megtudom, hogy a hús drága. A hentesnél rájövök, hogy zsír szinte elérhetetlen. A fűszeresnél kitanulom, hogy drága a só, a bors, a paprika, az ecet. A gyarmatárúkereskedőnél csak a kakao, a kávé, a csokoládé, a déli gyümölcs drágaságát tapasztalom. Az ipari munka drágaságát máshol kell tapasztalnom. A szén árát és a fáét újra egybűt. Az adó emelkedését csak az államtól tudom meg, a villamosságét pedig csak akkor, ha egyszer egy hónapban hozzák a számlát.

A vendéglős az, akinek a konyháján minden drágaság találkozót ad egymásnak. Másutt csak egyenként jelentkeznek, itt mindjárt tömegesen. Nem marad el a sok tizezer közül egyetlenegy se.

A rendelésnél ugyebár a vendég nem kér semmi egyebet, csak a pörköltet, egy rostélyost vagy szerényen csak egy főzeléket feltétellel. S eszébe se jut, hogy abból az egy ételből, amit csak ezután akar megenni, már sok száz ember jóllakott. A mészáros, a hentes, a kofa, a fűszeres, a gyarmatárúkereskedő, a szenes, a favágó, az ipari munkás, az adó, a világítás, a vízfogyasztás, a szakács, a mosogatólány, a pincér, a fizető . . . mindenki. Ha csak egy-két fillért drágított mindenik (pedig száz és száz koronával is drágítottak), már akkor is horribilis szám, pedig a vendéglős még nincsen is sehol, eddig még csak fizetett, fáradozott, dolgozott . . .

A közönségnek szeme előtt azokban a szomorú pillanatokban, amikor ebédjét vagy vacsoráját kifizeti, nem áll az a sok háttéri alak, ő csak egyet lát a szeme előtt: a vendéglőst, akinek fizet . . . A termométert, amely a hőfokot mutatja, nem pedig a sok kohót, tűzfészket, katlant, amelyek a hőséget okozzák.

Csak a múlt héten láttuk, amikor egy-két napon át bizonyos régen óhajtott, várva-várt örvendetes tendencia mutatkozott. Némely árúnak visszaesett az ára. Olcsóbb lett a tojás, egy-két napra a hús, olcsóbb lett némely főzelék. Harsonáló örömmel jelentették a lapok és ujjongó gyönyörűséggel olvastuk mi is, hogy az állatvásáron erősen lement az élő marha ára . . . De ugyanakkor, még ugyanazzal a nedves nyomdafestéssel lenyomtatják komoly és nagy lapok a szemrehányó figyelmeztetést:

— A vendéglők étlapjain sajnos, még nem tapasztaltunk semmi áresést! Figyelni fogjuk őket . . .

Kissé nagy volt a sietés, kissé korai a megintés. Az olcsóbb ökrök még vidáman kérődztek az istállóikban, a tojások még hűsöltek a hűtőházban, de a vendéglősöktől már elvárták és megkivánták, hogy zuhanjanak alá az árakkal.

Nem hisszük, hogy a vendéglősnek forróbb óhaj-tása más is lehetne, minthogy lemelessen az árakkal. Tudja azt a vendéglős is, amit minden okos ember tud, hogy igazán keresni csak akkor lehet, ha minden olcsó. Ám azt még a mesében se lehet megvalósítani, hogy a nemlétező olcsó húsból, a nentalálható olcsó

hozzávalókból nagyszerű peccsenyét süssenek, izletes pörkölteket főznek,

Nem elég (bár az is örvendetes javulás) ha egy, legfeljebb két-három alkotórésze az ételnek valamicskét olcsóbbá válik. Ez olyan kicsi enyhülés, amit alig veszünk észre. Mindent olcsóbbá kell tenni, s csak akkor lesz igazán olcsóbb a megélhetés.

Am ne gondolja senki, hogy azért a kis enyhülést is nem jelzi a vendéglői hőmérő. S ne gondolja senki, hogy a vendéglősipar, mint erkölcsi közösség, nem érez együtt a közönséggel és a közvélemény szószólójával a sajtóval, amikor a jogosulatlan és üldözendő drágításokról van szó. A közönségnek nagy érdeke az olcsóság és minden árdrágítás üldözése. A vendéglősnek még nagyobb érdeke, mert ami a magános embert vagy családot csak egyszeresen sújtja, az a vendéglősre százasorosan és ezerszeresen nehezedik. Mi magunk is, amennyire erőnkől telik, üldözzük az árdrágítót, s mellette vagyunk, hogy pellengérré állítsák. De csak őt. Csak a vétkest magában. Ne egy egész tisztas ipart egyesekért. Ne ártatlanokat a bűnösökkel együtt. Ne a vendéglősipart egyes, esetleges megtévedett vendéglősért.

Legyen parancsolat közéletben és sajtóban egyaránt:
— Ne általánosíts! . . .

TÁRSULATI ÉLET.

(Hivatalos közlemények.)

Rovatvezető: WALTER KÁROLY titkár.

* **Az állami munkaközvetítő.** Mind sűrűbben érkezik panasz ipartársulatunkhoz, hogy tagjaink az állami munkaközvetítő hivatalt mellőzik, személyzetüket nem onnan szerzik be. Ipartársulatunk Elnöksége e helyütt is arra kéri az ipartársulat tagjait, hogy az állami munkaközvetítő hivatalt nemes feladatának teljesítésében támogassa, személyzetét onnan szerezze be, mert csak úgy remélhető, hogy minden üzlet a megfelelő személyzethez jut és hogy minden állás nélküli vendéglői alkalmazott elhelyezést nyer.

*

* **A tagsági díjak emelése.** Ipartestületünk a múlt hónap utolsó napján tartotta ez évi rendes közgyűlését. Azt hisszük felesleges papírpazarlás bűnébe esnénk, ha most hetek elmúltával részletes tudósítást közölnénk a közgyűlés lefolyásáról. Inkább bővebben ismertetjük a közgyűlés határozatainak végrehajtását, azokat a beadványokat, melyeket a vezetőség a hatóságokhoz intézett. A közgyűlés határozatai közül a jövőre is kiható: a tagdíjak emelése. A közgyűlés elhatározta, hogy a díjakat, tekintettel az ipartársulat folyton növekedő kiadásaira és arra, hogy a hivatalos lapot minden ipartársulati tag a tagsági díj fejében kapja, felemeli. Ezentúl a nagyszállodás tagsági díja évi 360 korona, a kisszállodás- és nagyvendéglősé 240 korona, a vendéglősöke 120 korona és a korcsmárosé 60 korona.

*

* **Szakiskola.** Szakiskolánkban (VII., Nyár-u. 9.) a tanítás rendszeresen folyik. A tanulók két csoportban járnak iskolába. Az

egyik csoport hétfőn, szerdán és pénteken délután 4—6-ig; a másik csoport kedden, csütörtökön és szombaton ugyanabban az órában. Felkérjük az üzlettulajdonos [urakat, hogy tanoncaikat az iskola pontos látogatására szorítani sziveskedjenek, nehogy az igazgatóság a hanyag tanulókat az elüljáróságoknál legyen kénytelen feljelenteni, amiáltal a főnököknek is kellemetlenséget szerez.

*

* **Ipari só.** A közelgő nyári idő arra indította a sóelosztó országos bizottságot, hogy a vendéglősök igazságos és kellő mennyiségű ipari só ellátását megfontolás tárgyává tegye. E végből e hónap tizenhatodikán értekezletet tartott a sóelosztó bizottság ipartársulatunk kiküldötteivel és arra a megállapodásra jutottak, hogy a vendéglősök a melegebb időre ipari sóval ellátandók. Felhívjuk ipartársulatunk tagjait, jelentsék be sürgősen a „Vendéglősök Beszerző Csoportja Részvénytársaság” igazgatóságánál, hogy fagyaltgyártásra mennyi ipari sóra van szükségük. A vidéki kartársak e bejelentést illetékes kamarájuknál vagy községi előljáróságuknál tegyék meg.

*

Az ipartársulat pénzbeszedői: Grosz György és Köhler Károly. Rajtuk kívül senki sincs feljogosítva az ipartársulat részére és nevében fizetéseket elfogadni. Figyelmeztetjük ipartársulatunk tagjait, hogy az ipartársulat csak azokat a fizetéseket ismeri el, amelyeket a megnevezett két pénzbeszedőnknek adtak át.

JÖGI MEGBESZÉLÉSEK.

Rovatvezető: ifjabb dr. NAGY SÁNDOR.

A vendéglősök felelőssége.

Erősen aktuális kérdéssel foglalkozott a magyar kir. Curia első jogegységi tanácsának március huszadiki ülése.

A kérdés ez volt:

Alkalmazható-e az a jogszabály, amelynek alapján az állandó birói gyakorlat a vendégfogadósok és szállodatulajdonosok kártérítési felelősségét a náluk megszálló vendégek részéről magukkal hozott ruhaneműeknek és egyéb tárgyaknak elveszéséért megállapítja: a fürdők, kávéházak, éttermek és más hasonló természetű üzemek és vállalatok tulajdonosaival szemben is?

A 21. számú polgári döntvény e kérdésre a következő választ adja:

A fürdők, kávéházak, éttermek és hasonló természetű üzemek és vállalatok tulajdonosai az üzemük helyiségeibe a látogatók által rendszerint magukkal vinni szokott tárgyaknak elveszése által okozott károkért ugyanolyan felelősséggel tartoznak, mint a vendégfogadósok és szállodások, ha csak ki nem mutatják, hogy a kár okozása a vendég valamely cselekményére vagy mulasztására, harmadik személy elháríthatatlan cselekményére, vagy pedig erőhatalomra vezethető vissza.

Az indokolás ismerteti a bíróság eddigi ellentétes gyakorlatát, a különböző jogszabályokat. Utal arra, hogy már a római jogban is a vendégfogadósokra az ezek üzemébe vitt és ott elhelyezett tárgyak elveszéséből származó vagyoni felelősség meg volt állapítva.

Az indokolás szerint ezeknek a jogszabályoknak az az alapgondolata, hogy azok, akik ez üzemek szolgáltatását igénybe veszik, rendszerint nincsenek abban a

helyzetben, hogy oda bevitt ingóságokra állandóan felügyeljenek, tehát a felügyeletet át kell hárítani a vállalatok tulajdonosaira. Ezért alakult ki az élet követelményei folytán az a tétel, hogy a bevitt tárgyakra hallgatag letéti szerződés jön létre és a kár iránti felelősség vétkesség nélkül is megállapítást nyert az üzem természete alapján.

A látogatók rendszerint a vendéglőkben sem lehetnek abban a helyzetben, hogy felügyeljenek azokra a ruhadarabokra, melyeket az utcán hordani, ellenben a szobában letenni szokás (felöltő, kalap, ernyő, bot, prémek, stb.).

Ezek a helyiségek ugyanis az étkezés céljaira szolgálván s arra lévén berendezve, meg kell adni a lehetőséget, hogy étkezésüket a szokott módon végezhessek, tehát, hogy csak az utcán hordani szokott felsőruhadarabjaikat elhelyezhessék; erre a célra az éttermekben stb. rendszerint ruhaakasztók vannak beállítva, s a vendégek az elfogyasztott ételek és italok árában megfizetik annak használati díját is, épen úgy, mint ahogy a helyiség, bútorok, fűtés, világítás, asztali felszerelés stb. használati árát is megfizetik. De a dolog természetéből következik, hogy a vendég nem is lehet abban a helyzetben, hogy elhelyezett ruháit állandóan szemmel tarthassa.

Mindezekből az következik, hogy az említett tárgyakért a felelősség az ilyen vállalatok tulajdonosait terheli éppen úgy, mint a szállodatulajdonost a szállodába bevitt dolgokért.

Ez ellen nem lehet felhozni azt — folytatja az indokolás — hogy a nyilvános fürdők nagy forgalmúak és hogy a nyilvános éttermeket, kávéházakat stb. bizonyos időben tömegesen, rövidebb időre látogatják a vendégek s ez lehetetlenné teszi a vállalat tulajdonosának a felügyeletet, mert az üzem nagy forgalma, tehát nagyobb jövedelme még fokozottabbá teszi a felelősséget; nem méltánytalan tehát, sőt a helyzetből folyik, hogy a felelősség az üzem tulajdonosát terhelje annyival inkább, mert ezek a jövedelem- és vagyonszerzés céljából létesített vállalatok és üzemek forgalmuknak megfelelően jobban elbirják az esetleges károsodást, az ellen magukat biztosítás útján óvhatják s mindezt üzemkiadásaikban elszámolhatják.

A vendéglősöket ez a döntés súlyosan érinti.

Azt hisszük, hogy az életviszonyokra történt utalás elhibázott.

Lehetséges, hogy a római jognak alapul szolgáló viszonyok indokolták a vendéglős úgynevezett objektív felelősségét. Lehetséges, hogy az osztrák polgári törvénykönyv tervezetének szerkesztésekor fennálló életviszonyok megindokolták ezt a jogszabályt, — de ma nem tartjuk méltányosnak.

Elsősorban nem fogadjuk el az indokolásnak azt a kiindulási pontját, hogy a vendéglős vagyonszerzés céljából létesített vállalat. Ezt csak kevés vendéglős mondhatja el magáról. *Nem a vagyonszerzés, hanem a polgári megélhetés céljából létesült vállalat ma a vendéglős!*

És azok a használati darabok, melyekről itt szó van: felöltő, ernyő, pláne prémek, ma óriási értéket képviselnek, a vendéglős fogyasztáshoz viszonyítva a *fogyasztásnak több százszorosát*, a vendéglős hasznának több ezerszeresét. Elég ha arra utalunk, hogy egy felöltő napi ára tizezer korona.

Ezekre nem találunk a római jogi példalódzások, akkor mások voltak az árak, mások az arányok, mások a viszonyok.

Sok visszaéléstől is kell félnünk, álelvesztéstől, zaklatástól, zsarolástól.

De hát a Curia döntött. Jegyezzük jól meg ezt a döntvényt és jegyezzük meg, hogy mire terjed ki. Csak azokra a ruhadarabokra terjed ki, amelyeket rendszerint csak az utcán szokás hordani és a szobában letenni szokás, azonban nem terjed ki a magával vitt más tárgyakra, például csomagokra, könyvekre stb.

Hogyan hárítható el ez a felelősség? Ha a vendéglős ruhatárát állít és ezt a körülményt a vendégeknek megfelelő módon tudtára adja, mert ebben az esetben a ruhatárban el nem helyezett ruhadarabokért nem felel.

Nyílt kérdés marad, hogy a ruhatár felállítása elhárítja-e a vendéglős felelősségét, ha ruhatári díjat szed.

Elhomályosítja ezt a kérdést az indoklás fentebb idézett az a kitétele, hogy a vendég az elfogyasztott ételek és italok árában megfizeti a ruhatár használati díját is.

Megint csak a modern életviszonyokra utalunk. A ruhatár kiszolgálása nagy költségeket igényel. Ezeket a költségeket a vendéglős annál kevésbé kalkulálja az ételek és italok árába, mert ruhatár használata nem általános.

Mi reméljük, hogy a magyar bíróságok bölcsesége nem fog még ebben a végső kérdésben is a vendéglős hátrányára dönten.

Mindenesetre célszerű lesz, ha minden vendéglős a ruhatár intézményét bevezeti.

Ujabb sörbajok.

— Két okirat. —

A sörárak veszedelmes mértékű emelése még nem merítette ki egészen a sör körül felmerült bajokat és panaszokat. Egyre-másra érkeztek súlyos és alaposoknak talált panaszok az ipartársulathoz. Főképp a kisebb vendéglősök sínylik meg erősen, hogy nekik a sörgyárak az olcsóbb minőségű sört nem szállítják, holott vendégeik szinte kivétel nélkül kisebb jövedelmű emberek lévén. Az olcsóbb sörfajtákat kérik. Az olcsóbb sör hiányában a vendéglősök kénytelenek a rájuk kényszerített drágább sört tartani, ami egyfelől a vendéget bosszantja és károsítja, másfelől a vendéglősnek árt és csökkenti a jövedelmét.

Hogy miért van ez így, — nem titok. A sörgyárak az olcsóbb, könnyebb sörfajtákat idegenbe adják el, kiszállítják külföldre, főképp a megszállott területre és Ausztriába. Hogy valami kivinni valónk akad, az ellen magában nem lenne kifogás, de igenis súlyosan sérelmes, hogy az olcsót vigyük ki másnak, a drágát tartuk itt magunknak. Ez csak olyan országban volna tűrhető, ahol a nép jólétben úszik és bőségben él. De a mai viszonyok közt, amikor magunk küzdünk legsúlyosabban a szűkös, nyomoruságos viszonyok, az elszegényedés ellen, akkor egyenesen bűn a ránk nehezedő terheket még súlyosabbakká tenni.

Az ipartestület mindezek alapján a következő átiratot intézte a sörgyárak egyesületének Elnökségéhez:

118/1920.

1920 április 14.

A Sörgyárak Egyesülete tekintetes Elnökségének

Budapesten

Több oldalról érkezett hozzánk panasz ipartársulatunk tagjai részéről, hogy a sörgyárak az *olcsóbb minőségű sört nem szállítják* a vendéglősöknek s így azok a drágább minőségű sört kénytelenek megvenni, holott vendégeik — legnagyobb részben *kisebb jövedelmű emberek* lévén, — az *olcsóbb sört kérik*. Ezáltal a vendéglősök üzleti érdekeikben *veszteséget szenvednek*.

Különösen érzékenyen sujtja őket a sörgyárak amaz eljárása, hogy a *palackokban* árusítók részére szállítják az olcsóbb minő-

ségű sört s így azok, akik palacksört árúsítanak, *mindig tudnak* vendégeiknek alacsonyabb áron sört adni, míg ők ezen sör hiányában *üzleti forgalmat nem tudnak csinálni*.

Tekintettel a tekintetes Elnökség február 19-én kelt és hozánk intézett nagybecsű átiratára, melyben a vendéglősöknek *kellő mennyiségű* sörrel leendő ellátásáról biztosított, tisztelettel kérjük a tekintetes Elnökséget, méltóztassék odahatni, hogy a sörgyáraktól a vendéglősök a kért mennyiségű és minőségű sört megkapják.

Tiszteletteljes kérésünk oda is irányul, hogy felkérjük a tekintetes Elnökséget, méltóztassék a sörgyárak igazgatóságánál aziránt is intézkedni, hogy a külfelken levő vendéglők részére is szállítsanak sört, hogy így a melegebb idők beálltával ezek is kielégíthessék vendégeik igényeit.

Tisztelettel

Walter Károly
titkár.

Keszey Vince
elnök.

A sörkivitel megakadályozása vagy legalább módosítása érdekében az ipartestület a kereskedelemügyi miniszterhez fordult, a következő felterjesztéssel:

117/1920.

1920 április 14

Nagyméltóságú Miniszter Úr!

Kegyelmes Urunk!

Tisztelettel alulírott ipartársulathoz tagjai részéről mind sűrűbben érkeznek panaszok, hogy a sörgyáraktól nem kapnak a kívánt és a közfogyasztás céljaira elégséges mennyiségű sört. Utánjárásunk eredményeképpen arról győződtek meg, hogy ennek egyedüli oka abban keresendő, hogy a sörgyárak gyártmányaikat *a külföldre szállítják ki* s így természetesen ipartársulatunk tagjai részére nem marad a sörgyárak gyártmányaiból.

Tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, kegyeskedjék *megtiltani*, hogy a sörgyárak gyártmányaikat a külföldre kiszállíthassák.

Maradunk Nagyméltóságú Miniszter Úr, Kegyelmes Urunknak hazafias tisztelettel

Walter Károly
titkár.

Keszey Vince
elnök.

Mihelyt sikere lesz az ipartársulat e bizonyára szükséges lépésének, azonnal közzé fogjuk tenni. Hihetőleg minél előbb.

ITTHON ÉS A NAGYVILÁGBAN

— **Törvény az árdrágításról.** Elkészült és immár a nemzetgyűlés előtt fekszik a sokat emlegetett törvényjavaslat az árdrágításról. A javaslat igen szigorúnak látszik, nagy büntetéseket szab ki, óriási pénzbírságokról intézkedik, vagyon- és jogelkobzásokról szól, de a mai formájában semmi olyat nem tartalmaz, amit a vendéglősipar megnyugvással, sőt igaz örömmel ne fogadhatna. A kereskedő, az iparos, a termelő csak *igazolt áron* árúsíthat, — ez a törvény veleje. S a javaslat mindjárt meg is szabja, hogy mi az igazolt ár:

Olyan ár, amely a termelési, előállítási, beszerzési és egyéb szükséges költségeken felül, az összes körülmények számbavételével megállapítható gazdaságilag igazolt, *méltányos hasznot juttat az eladónak.*

Ez a megállapítás. S ez a legtöbb, amit vártunk, reméltünk és kívánni merészeltünk. Eddig még azzal is beértük, ha akárhány cikket beszerzési áron, önköltségen adhattunk, sőt akárhányszor megtörtént, hogy egyenes veszteséget szabtak ránk a megállapított árak. Ilyenkor a fényűzési cikkek nagyobb hasznával próbáltak vigasztalni, noha tudvalevő, hogy ahol a mindennapi, az olcsó (például a feltétes főzelék) nagy mértékben fogy, épen olyan helyeken szó lehet fényűzési árú kiszolgáltatásáról. A kis vendéglős nem vigasztalhatja magát azzal, hogy feltétes főzelékhez majd rekompensáció ked-

véért rántott csirkét és spárgát és pezsgőt fogyaszt majd a vendég. De ezeknek a cikkeknek különben is elmúlt ad idejük. Sehol és senkit sem kárpótoltak. Már maga a törvényjavaslat alap gondolata fényes igazolása a vendéglősiparnak, amely soha se kívánt egyebet és soha se törekedett másra, mint a költségei megtérülése mellett némi méltányos és jogos keresetre.

Még legfeljebb annyit említhetünk meg, hogy botbüntetésről a javaslatban szó sincsen. Ez azonban semmiképp nem érinthet bennünket.

— **A sör az étlapon.** A megdrágított sör körül még se teljes a rend. Az Árvizsgáló Bizottság abban keresi a közönség panaszainak okát, hogy állítólag nem minden vendéglős tünteti fel az étlapon, hogy milyen fajtájú sört tart s melyiknek milyen az ára. A panaszok igazi oka nem ez, hanem a sör drágasága és silány volta. További oka a panaszoknak, — amiről a lap más helyén is szólunk, — hogy a sörgyárak nagyon önkényesen járnak el a sör kiszolgáltatása körül, az olcsóbb fajtákat (amit nálunk is erősebben keresnek) exportálásra használják s a vendéglősnek és kávésnak azokból a sörökből adnak csupán, amire kedvük van. Mégis újból és ismételtén kérjük az ipartársulat tagjait, nehogy ismét a vendéglős legyen egy hibásan megoldott kérdésnek a bünbakja, hogy minden vendéglős szigorúan tartsa be a rendeletet. Az étlapokon, bár ez fölösleges és nagy munkával jár, mindenki tüntesse fel a nála kapható sörfajtákat az árral együtt s mindenki óvakodjék a rendeletnek bármily jelentéktelen intézkedését is a legszigorúbban betartani. Még azt a teljesen fölösleges dolgot is megteesszük az Árvizsgáló intenciói szerint, hogy az egyes árakat újra ismételjük:

Királyi és bajor barnasör ára poharankint (3 deci) I. osztályú vendéglőben 2 korona 80, II. osztályúban 2.60. Korszó sörök ára I. osztályú vendéglőben 5 korona, II. osztályúban 4.60. Különleges sörök: duplamaláta, korona, márciusi, szalon, Szent István, Mátyás király, Maltos, Goliát, Nádor, poharankint (3 deci) I. osztályú vendéglőben 4 korona, II. osztályú 3.60, korszóban I. osztályúban 7 korona, II. osztályúban 6.40. Palacksör: királyi és barna (4 és féldecis) I. osztályú vendéglőben 8 korona, II. osztályú 7 korona. Öt és féldecis I. osztályú 9 korona, II. osztályú 8.—, Különleges sörök palackban (4 és féldecis) I. osztályú 9.50, II. osztályú 8.50. Öt és féldecis I. osztályú 10.50, II. osztályú 9.50.

Az Árvizsgáló Bizottság az árakat szigorúan ellenőrizni fogja és amely kávé vagy vendéglős visszaéléseket követ el, azoktól az italmérési engedélyt megvonják.

— **A zsírfelfogó készülékek.** A háború szülte ez is. Miniszteri rendelet kötelezi a szállodásokat és vendéglősöket, hogy konyháikban zsírfelfogó készülékeket alkalmazzanak. A cél, amit ez a készülék szolgált, helyes és üdvös. Anyagmegtakarításra törekedett. Veszendőbe menő, a szemétre kerülő értékeket akart megmenteni. Ám a végrehajtás ugyancsak háborús. A készülékek rosszak, alkalmatlanok, keveset produkálnak és sok zavart teremtenek. A kellemetlen oldala, a bűze, a baja, az alkalmatlansága a vendéglősé, a haszna — másé. A megtakarított zsírból a vendéglős szappant főzhetne, de ehelyett köteles a zsírtermelő részvénytársaságnak átadni, kilóját — huszonhárom filléres áron. Ennek az abuzusnak megszüntetését célozza az ipartársulatnak a kereskedelmi miniszterhez intézett felterjesztése, amely így szól:

129/1920.

1920 április 19.

Nagyméltóságú Miniszter Úr!

Kegyelmes Urunk!

A magyar királyi kereskedelemügyi Miniszter Úr 983/1918. M. E. számú rendelete kötelezővé teszi a szállodásoknak és vendéglősöknek a *zsírfelfogó készüléknek konyháikban való felsze-*

relését. A tapasztalat mutatja, a készülék alkalmazása a szállodásokra és vendéglősökre nézve felette hátrányos, mert

1. a zsirfelfogó készülék átható, kellemetlen büzt terjeszt és ezáltal az üzlethelyiségben az egészségre ártalmas levegő keletkezik.

2. a készülék a legtöbb helyen nagyon alkalmatlan módon van felszerelve, ami az üzleti forgalom lebonyolítását akadályozza.

3. a rendelet értelmében a felfogott zsiriszapot a készüléket felszerelő Magyar Zsirtermelő Részvénytársaságnak kell beszállítani, holott erre az anyagra magának a vendéglősnek is nagy szüksége volna szappanfőzés céljára.

4. a vendéglősök csak a presszió hatása alatt engedték meg a zsirfelfogó készülék felszerelését és végül

5. a Magyar Zsirtermelő R.-T. lehetetlen alacsony áron, — 1 kg-ért 23 fillérért — váltja be a mai viszonyok között értékes iszapzsirt.

Az elmondottak elég súlyos bizonyítékok mellett, hogy a fenti számú rendelet betartása a szállodások és vendéglősök súlyos anyagi megkárosodását okozza. El sem képzelhető, hogy a rendelet intencióival ez megegyeztethető volna, ezért tisztelettel alulírott ipartársulat nevében arra kérjük Nagyméltóságodat, hogy a tagjainkra nézve ily sérelmes fenti számú rendeletet *hatályon kívül helyezni méltóztatásuk.*

Maradtunk Nagyméltóságú Miniszter Úr, Kegyelmes Urunknak

hazafias tisztelettel

Walter Károly
titkár.

Keszey Vince
elnök.

Higyjük egyelőre, hogy a kérelem meghallgatásra talál. Ha a takarékoság hazafias, emberi és szükségparancsolta kötelesség is ezekben a nehéz napokban, — de mégis meg kell engedni, hogy mindenki *magának takarékoskodjék.*

— **Egy bécsi ebéd.** Egy jónevű barátunk, aki az elmúlt héten néhány napot Bécsben töltött, volt szives elhozni egy bécsi ebédje számláját. Az ebédet egy közepes vendéglőben edte április huszonnegyedikén s a számla így fest:

Metéltleves	8.—	korona
Borjú friccandó	85.—	"
Fejes saláta	20.—	"
Maccaroni sajttal	25.—	"
Fekete kávé	6.—	"
Két pohár sör	12.—	"

Összesen: 156 — korona

Egy polgári ebéd. Nagyon ajánlatos volna, ha az Árvizsgáló Bizottság összehasonlítaná ezeket az árakat a budapestiekkel. A beszerzés itt se könnyebb. Az ellenőrzés ott se kisebb. Az osztrák hadi uzsora hivatal is megvizsgálja az árakat, nem tűri a túlzott drágítást, lesújt, ahol kapzsiságot lát, ámde mindig figyelemmel kíséri a piaci árakat is, gondol a beszerzés nehézségeire s bizonyára tudja, hogy a vendéglői árak fix megállapítása merő lehetetlenség addig, amíg a piaci árak egyik napról a másikra valóságos Vitustáncot járnak.

— **Leleplezések a tojásról.** Érdekes leleplezéseket olvasunk a napilapokban a tojásról. Eszerint az „Élelmiszerfelhozatali Szindikátus“ (hihetőleg az élete nem lesz olyan hosszú, mint amilyen a neve) csak a múlt héten husz waggon tojást hozott fel a fővárosba a Tiszántúlról, aminek nyolcvan, kilencven fillér volt az ára s amivel körülbelül egy koronára lehetett volna a tojás árát lenyomni. Ámde nem ez történt. A tojásokat szépen beraktározták a hűtőházba, kifelé szállítják Ausztriába s nekünk marad a drága negyedfél koronás tojás. Egy cikk tetemesen olcsóbb lett volna, az se lehetett. Pedig az egy igen gyakran, sőt majdnem mindig, magával ragad többeket is. Ha a tojás négy koronáról egy

koronára megy le a piacon, ez enyhülést jelent, — nem úgy, mintha a száz koronás marhahús kilencvennyolc koronára száll alá.

— **Árvizsgáló vagy árdrágító?** Végignézve a Országos Központi Árvizsgáló Bizottság eddigi működését, önkéntelenül is az a kérdés vetődik fel: valóban árvizsgáló bizottság-e ez a bizottság, vagy árdrágító? Nem a tetszetős szójáték kedvéért mondjuk ezt, mert a dolog sokkal komolyabb, sem hogy tréfálkozó kedvünk volna. Szerény véleményünk szerint az Árvizsgáló Bizottságnak az volna a tulajdonképpeni feladata, hogy az árakat, amelyeket a kapzsi mohóság manapság többnyire mértéktelenül emel, *leszorítsa, a reális viszonyokhoz mérve szabályozza.* Ezzel szemben azt kell tapasztalnunk, hogy az Árvizsgáló Bizottság egész tevékenysége az árak szakadatlan *emelésében* merül ki. Lapozunk csak végig az ujságok hasábjain és azt tapasztaljuk, hogy csaknem minden napra esik egy-egy árdrágítás, még pedig *hivatalos* árdrágítás, amelyet — akarva nem akarva — be kell tartani. És lehetetlen észre nem venni, hogy ez az árdrágítás *egyoldalú.* Az Árvizsgáló Bizottság a legelsőrendű életszükségleti cikkek árát emeli a fogyasztók rovására és a falusi termelő javára.

Hogy a vendéglősiparról szóljunk, az Árvizsgáló Bizottság megállapítja az ételárakat, amelyeket túllépni nem szabad, de ugyanakkor ölbetett kezekkel szemléli, hogy a termelő mesébe illő árakat követel állatjaiért. A főzelék föltéttel rendszerrel például a vendéglősöket — és ezeknek is a legkisebbjeit — bizonyos áldozatra kényszeríti. Elismerjük, hogy ma olyan idöket élünk, amikor a köz érdekében áldozatot kell hozni. Ha ez igaz, — már pedig igaz — akkor igaz az is, hogy *mindenki* hozzon áldozatot. A mai uralkodó politikai rendszer azzal a jelszóval indult el diadalmas hódító útjára, hogy a *romlott várossal* szemben az *egészséges falura* kíván támaszkodni. Rendben van. Ez politika, ebbe itt nem szólhatunk bele. De viszont az is kétségtelen, hogy az Árvizsgáló Bizottságnak nincs köze a politikához. Már pedig az Árvizsgáló Bizottság működése olyan, mintha igenis politikai tendenciát követne.

Elismerjük, hogy szükség van Árvizsgáló Bizottságra, de olyan Árvizsgáló Bizottságra, amely hivatásának magaslatán áll, amely egyforma mértékkel mér mindenkinek, amely nem tesz különbséget falu és város között. Ha pedig nem tud, vagy akar hivatásának magaslatára emelkedni, akkor — szünjék meg.

Drozdják Gusztáv.

EGY KIS VIDÁMSÁG.

Rovatvezető: VULPES.

„Magyar vendéglős volt Fogadó.“

Kedves Vulpes!

Ne haragudjék, hogy a maga humornak szánt kis rovatát kérem kölcsön.

Igen. Ebbe a hasádba kívánkozik ez a kis ügy... a fogadós és egyéb érdekeket képviselő szaklap szives köszöntése. Mert köszöntött bennünket. Mindenkit megelőzött, még mi a porondon sem voltunk és ő a fogadós és egyéb érdekeket képviselő szaklap már ír rólunk. Ezt írja: „Előre óvjuk a budapesti vendéglősöket és korcsmárosokat, hogy úgynevezett „Értesítő“ úgy olvassák, hogy *az nem az összesség érdekeit szolgálja...*“ Az úgynevezett „Értesítő“, mint tudni méltóztatik mi vagyunk és

ő a fogadós és egyéb érdekeket képviselő szaklap óvja a nyájas olvasókat, hogy miként olvassanak bennünket. Ezzel az „óvás“-sal, mely az előrelátó gondosságnak a zsurnalistikában megszokott mértékét némileg meghaladja, mindenestre elhárított magáról minden felelősséget. Ha a nyájas olvasó még sem úgy olvasna bennünket, ahogyan ő „óvta“, ám lássa következményeit! Ő megmondta, hogy az összesség érdekeinek egyetlen felkent képviselője: ő. Cégre ügyelni!

„Mi előre is tudjuk, — így folytatja — hogy nagy összegek szerepelnek ott a sörkartel, sörgyárak stb. részéről is . . . és így talán nem helytelen az a feltevés, hogy a rendelkezési alap különböző felhasználása fog a sörkartel letörésére törekvő vendéglősség mozgalmának gyengítésére is szolgálni.“

Most gyengéd és elnéző leszek. Ezzel az „előre tudjuk“-kal és „nem helytelen feltevés“-sel laptársunknak ugyanis szörnyű malheurje volt az által, hogy mi már az első számunkban *ércesen feljajdultunk a sörgyárak visszaélései miatt*. Hogyne jajdultunk volna fel, mikor ez a vendéglősiparnak centralis fájdalma! Hogyne jajdultunk volna fel, mikor a sörgyárak visszaélései ellen küzdeni harcos programmunk elite-paragrafusa!

Ámde a fogadós és egyéb érdekeket képviselő szaklap ezt nem tudta, ezt nem is tudhatta, mert azt hitte, hogy az összeség érdekeinek képviseléséhez apostoli monopoluma van. Én tehát nem használom ki ezt a kis . . . mondjuk botlást. Nyilván a jövőre óvatosabb lesz.

Hanem mondja kedves Vulpes, ugyan megtudná-e nekem mondani, miért fáj a fogadós és egyéb érdekeket képviselő szaklapnak annyira a mi fejünk?

Nem tudom elolvasta-e azt a bennünket üdvözlő cikket — kérem olvassa el, igaz örömet fog magának okozni — valósággal megható az a töprengés, amellyel a mi sorsunkért aggódik. Mily drága ma a papiros, mily rengeteg pénz kell az ilyen laphoz, mily drágák a nyomtatási díjak, expedíció, . . . igen valósággal töri magát ezekért a kérdésekért.

Nagy áldozat ez, mondja, honnan vesszük a pénzt, honnan? Istenem én csak arra gondolok, hogy fog majd akkor aggódni értünk, ha észre kell vennie, hogy lapunk hasábjain a sörgyárak nem szokatlan és épen nem rosszul fizető hirdetései *nem fognak megjelenni*, — egyáltalán nem fognak megjelenni! Tehát ebből a könnyen elérhető forrásból sem fogjuk a pénzt meríteni! . . .

Őn, aki az én hálámtól átítatott életfelfogásomat ismeri, természetesnek fogja találni, hogy ennyi még meg sem érdemelt gondoskodás engem is hasonlóra ösztönzött. Elkezdett nekem fájni önzetlen laptestvérünk feje! Honnan veszi ő a pénzt? Ez elemi kötelességem volt.

Fáradtságomat csakhamar némi részletsiker koronázta. Laptársunk utolsó oldalán elem virult, pompázott egy pár egészséges kövér hirdetés — a sörgyáraktól. Egy a Király Serfőzde részvénytársaságtól: 70 milliméter. Egy a Kőbányai Polgári Serfőző részvénytársaságtól 100 milliméter.

Ugyanazokról a sörgyárakról, melyek ellen a harmadik oldalon a harag menyörgése, a hetedik és nyolcadik oldalon a reklám fülbemászó muzsikája. — De megálljunk csak!

Nem a Kőbányai Polgári Serfőző volt az, melynek tizenhat buffetjét a nemzetgyűlésen szóbahozták és mely doktor jurist is alkalmazott csaposként?

De igen. Most már emlékszem. Pontosan megirtuk a tény, a céget. A véleményünket is.

Ezzel szemben a fogadós és egyéb érdekeket képviselő szaklap szerényen csak ennyit mond: „helyesen mutatott reá az egyik képviselő, . . . hogy a *sörgyárak* (sic) maguk nyitnak sörkimérő üzleteket és még doktor jurisokat is alkalmaznak csaplárosként . . .“ *Veszi Ön észre? Nem mondja meg, hogy a Kőbányai Polgári Serfőző volt az a csunya sörgyár, amelyik ezt elkövette. Nem nevezi meg. Röviden csak ennyit mond: a „sörgyárak“. A kőbányai polgári serfőző neve a lapban csak egyszer fordul elő a nyolcadik oldalon, a száz milliméteres hirdetésben. Laptársunk nyilván nem szeret ismétlésekbe bocsátkozni!*

Hát kedves Vulpes így is lehet, vattába pakolt, kasirozott menykövekkel a fogadós és egyéb érdekeket szolgálni.

Igaz hive

Lehethogyigazamvan.

Az elefánt-filet.

Berlinben másképp volt mint nálunk. Idehaza az volt a törekvés, hogy a háború és nélkülözés napjaiban minél jobban megkurtítsuk a vendéglői étlapokat, a németek viszont arra törekedtek, hogy a kevés semmiből minél hosszabb és változatosabb étlapot teremtsenek. Így aztán a látszat kedvéért kieszeltek mindenféle nemlétező ételeket, amiket ráírtak a „Speise-Karte“-ra, abban a hiszemben, hogy úgy se rendel senki.

Az egyik nagyobb vendéglős étlapján például állandóan ott figurált:

Elefanten-Filet 4 Mark 50.

Hetekig senkinek se jutott eszébe, elefánt-filet-t rendelni. Egyszer azonban egy új pincér ijedten szalad a főnökhöz:

— Főnök úr! A vendég elefánt-filet-t kér! . . .

— Mondja, hogy elfogyott . . .

— Bocsánat, ezt nem mondhatom, mert már azt mondtam, hogy rögtön hozom . . .

A vendéglős vakarja a fejét:

— Hány adagot rendelték?

— Egyet.

— Hát menjen a vendéghez és mondja neki, hogy egy adagért nem szeghetek meg egy egész elefántot . . .

Mit ér a pénz?

— Egy vendéglős elmélkedései. —

Emlékszem régi szokásaimra. Hajnalban keltem, az énekes madarakkal. Kocsin mentem a piacra bevásárolni. A kocsit azért tartottam, hogy hazahozhassam a rengeteg árút. A pénzt meg a mellénysebembe tettem, elért benne.

Most ráérek nyolckor-kilenckor felkelni. Nem mintha én lettem volna a nagyobb úr, — a kofa lett nagyobb úr, meg a mézárós, a hentes. Ők a későn érkezők. Kocsi most is kellene, ha ugyan még megvolna a kocsim, lovam. De elvitték a háborúba. Nem az árúnak kellene a jukker, hanem a pénz szállítására. Kocsiderékre való pénz kell a bevásárlásra, de amit hazaviszek, egy kis jóakarattal elfér a mellénysebemben.

Régen úgy volt, hogy az embert odahaza valósággal ostrom alá vették: ajánlottak mindent, amire csak szükség lehetett. Az emberek egymásra licitáltak: lefelé. Mindent házhoz szállítottak. Válogattunk, keresgélünk . . .

Ügynökben most sincs hiány. De azok papirosárút kínálnak. Amit árulnak, abból semmi sincs meg. Amit igazán megakarunk kapni, az után lótni-futni kell. Egy kenyérért többet szaladgálunk, mint régen egy százholdas birtokért. S nagybani árak nincsenek. Ha valamiből többet akarunk, nem hogy olcsóbb lenne, de drágább. Ezért öt helyen kell beszerezni egyfajta szükségletet . . . Egész nap bevásárlunk; s végül — alig van valami . . .

*

Lépten-nyomon hallom, hogy minden bajok legfőbb oka a pénz elértéktelenedése. A pénz keveset ér. Ami összeg rá van nyomva, annak a tizedét vagy a nyolcadát számítják a forgalomban.

Bizony ez szomorú dolog. Szinte érthetetlen. De még kevésbé érthetetlen az, hogy amikor bevásárlók valamit, mindenki tudja és hangoztatja, hogy a pénznek megcsappant az értéke, alig van vásárló ereje, de amikor eladók valamit, akkor senki se akarja tudni, hogy keveset ér a pénz. Akkor én vagyok a drágító, akkor én vagyok a lelketlen uzorás.

Ki tudná megmagyarázni nekem, mi annak a titka, hogy alig egy-két hete még kétszáz koronát kellett egy kiló zsirért fizetnem. Ma se sokkal olcsóbb. Véres verejtékem gyümölcsét öltem bele holmi csekély zsirkészletbe. S ha akkor a legjobb barátomnak, hosszas kérés és zaklatás után, merő szivességből és jóságból átengedtem volna egy-két kilót a beszerzési áron, minden haszon és kereset nélkül, akkor is egészen bizonyos, hogy a legjobb barátom is azt mondta, vagy legalább gondolta volna rólam, hogy gonosz árdrágító vagyok, kapzsi uzsorás. Sőt ugyanezt gondolta volna még akkor is, ha bolond fejvel husz-harminc koronával olcsóbban adtam volna neki, ahogy vettem... Még talán be is csuktak volna...

*

Azt mondják általában, azt hirdetik rólunk szerte a világon, hogy Budapest a világ legdrágább városa. Csakugyan rémesen drága. De ha a valutáris viszonyokat nézem, arra a meggyőződésre jutok, hogy Budapest a világ legolcsóbb városa...

Menjünk ki például Svájcba, Stockholmba, Londonba, New-Yorkba... akárhová. Ugy-e Bernben se lesz olcsóbb egy szoba tíz franknál. Ez több háromszáz koronánál. Stockholmban se adunk kevesebb borralalót a pincérnek egy-egy előkelő szállóban, mint 4—5 koronát. Ez haivan hetven korona... Künn egy ebéd a mi pénzünkön egy-két ezer koronába kerül, a vacsora nem különben...

A bennszülött ezt nem érzi. Neki alig van drágaság. Csak nekünk kerül a bőrünkbe.

Am ha a svájci, a svéd, az angol, az olasz Budapestre jön, neki egészen más világ áll. Ő egy szobáért itt három-négy svéd koronát fizet (feleannyit, mint otthon), egy-két frankért fényesen megebédel, s amiért otthon alig vehetne egy ruhaszekrényt, Pesten vásárolhat egy emeletes házat...

Minden külföldinek olyan a valutája, hogy otthon normálisan él, nálunk meg jóformán ingyen. A mienk úgy van berendezve, hogy itthon félig pusztulunk el éhen, odakünn egészen...

*

Sajnos, nem vagyok pénzügyi ember, se politikus. Nem tudom, mikor változik meg minden. De remélem hamar, mert sokáig nem bírjuk. Majd ha eljön a béke, a normális élet, az egymás megértése és támogatása és az igazi, a nagy, a produktív munka, akkor talán minden jóra fordul. Nem is talán, de bizonyosan... Én hiszek Vörösmarthy Mihály Szózatának szent szavaiban: És jönni fog, mert jönni kell, egy jobb kor...

V—s.

A BESZERZŐBEN.

Rovatvezető: BRÜCK KÁROLY igazgató.

Az Igazgatóság ülése. A Vendéglősök Beszerző Csoportja r. t. igazgatósága április 23-án tartott ülésén elhatározta, hogy a második évi rendes közgyűlést május 10-én, délután négy órakor Budapesten a Royal nagyszálló (VII. ker., Erzsébet-körút 45—47.) helyiségében tartja. A közgyűlési meghívót, valamint tárgysorozatot a hirdetések rovatában közöljük.

Ujabbban érkezett szállítmányok. Van szerencsénk szives tudomására hozni, hogy legutóbbi külföldi bevásárlásainkból beérkezett nagyobb mennyiségű cseh-

országi vegyesíz (körülbelül ötven százalék cukortartalommal), mely ízt 46.— koronás kilogrammonkénti árban bocsátjuk tagjaink rendelkezésére a 60.— koronás piaci árral szemben.

Ujabb kötésünk révén abban a kellemes helyzetben vagyunk, hogy

Makói tojásos tarhonyával...	52.—	kor. árban
Prima rizssel	78.—	„ „
Olasz tésztaeművel	52.—	„ „
Margarinnal	115.—	„ „
I-a házilag olvasztott disznózsirral	174.—	„ „

szolgálhatunk kartársainknak.

Allandóan raktáron tartunk és rendelkezésre áll:

csokoládé	hollandi Gouda-sajt
paradicsom (süritett)	bab
szemes kávé	mustár
hadi kávé	sardella
Franck kávé	sardella paszta
mandula	étolaj
mazsola	znaimi uborka
köménymag	burgonya
fekete bors	kénlap
só	gelatine
Orange Pecco tea	papirserviette
condensált tej	fém tisztító
Cognac (Schloesser-Germain)	
Gessler- és Gottschlig-féle likőrök.	

Beérkezett továbbá és rendelkezésre áll:

I-a téli szalámi (szegedi gyártmány) K 290.— kettőszázkilencven koronás kg.-kénti árban.

A jégellátás. A bevásárló központ, hogy tagjait a nyári hónapokban elláthassa jéggel, tárgyalásokat indított meg a jégellátás fedezésére, s arról kívánt gondoskodni, hogy a budapesti vendéglősök a jég hiány vagy a gondatlan szállítás kellemetlenségei elől mindenestre meg legyenek óva. Ezért körlevelet intéztünk az összes budapesti vendéglősökhöz, hogy napi szükségletüket jelentsék be. Sajnos erre a körlevélre olyan kevés jelentkezés érkezett, hogy a tervet lehetetlen keresztülvinni. Mi ugyan meg vagyunk győződve, hogy a meleg időszakban általános lesz a panasz a jég rendetlen szállítása miatt és ezért kötelességünknek tartottuk, hogy az esetleges bajokat megelőzzük, ám, ha a szaktárs urak nem támogatják kellőképp törekvéseinket, s elhanyagolják saját érdeküket, akkor nem tehetünk egyebet, mint hogy a tervet elejtsük. A jégellátásról való rendelkezés ezek után mindenkinek saját gondja marad.

Znaimi ugorkák. Tisztelettel értesítjük a beszerző tagjait, hogy a kedvező valutaviszonyok szerencsés felhasználásával újabb jelentékenyebb mennyiségű znaimi apróugorkát vásároltunk, s ezt a cikket *hétfőtől kezdve* eredeti öt literes üvegekben

hetven koronás áron

bocsáthatjuk a beszerző tagjainak rendelkezésére. Tisztelt tagjaink komoly érdeke, hogy ebből a kitünő minőségű és aránylag jutányos áruból nagyobb mennyiséget szerezzenek be.

Felelős szerkesztő: ABA SÁNDOR.

Kiadó: A SAJTÓBIZOTTSÁG.

Szent-László könyvnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 28.

MEGHIVÓ.

A Vendéglősök Beszerző Csoportja r.-t. 1920. évi május 10-én, délután 4 órakor Budapesten, a Royal-nagyszálló (VII. ker., Erzsébet-körút 45—47.) helyiségében tartandó

II. ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSÉRE.

TÁRGYSOROZAT:

1. Az igazgatóság és felügyelőbizottság jelentése.
2. A zárószámadások előterjesztése és a mérleg megállapítása.
3. A nyereség hova fordításának s ezzel kapcsolatban részesedő vendéglősipari jótékony intézményeknek és részesedésüknek megállapítása.
4. Felmentés iránti határozathozatal.
5. Igazgatóság és felügyelőbizottság választása.
6. Az igazgatóság indítványa a részvénytársaság alaptőkéjének 5000 drb 200.— korona névértékű új részvény kibocsátása által 4.000.000.— koronáról 5.000.000.— koronára való felemelése iránt.
7. Az alapszabályok 4. és 5. §-ának módosítása.

A közgyűlésen csak azon részvényes vehet részt, aki a részvénykönyvben legalább harminc nappal a közgyűlés előtt nevére irt részvényeit legalább öt nappal közgyűlés előtt a Magyar Országos Központi Takarékpénztárnál (IV. ker., Deák Ferenc-utca 7.) a közgyűlés idejére letétbe helyezi.

Budapest, 1920 április 23.

Az Igazgatóság.

Kioszk bérlet. Budapest székesfőváros tanácsa az I. ker., Gellérthegyi kioszk épületének és az ahhoz tartozó területnek kávéházi és vendéglői üzlet céljaira való 1920 május hó 1. napjától 3, esetleg 5 évre bérbeadására versenytárgyalást hirdetett. Ajánlatok 1920 április 27-ig, délelőtt 11 óráig a tanácsi XVI. ügyosztályba (Központi városház II. emelet 241. szám) kell benyújtani. A feltételek az ipartársulat irodájában megtekinthetők.

Az „OCEÁN” Magyar Konzervgyár és Kereskedelmi Részvénytársaság
Budapest-Dunakeszi

Ajánlja legjobb minőségű marinált, füstölt és sós heringjeit, olajos szardiniát és lazacot, Ambrózia mustárt, gyümölcs- és főzelék konzervjeit.

FISCHER MIKSA

tojáskereskedő

BUDAPEST, VI., DESSEWFFY-UTCA 41.

TELEFON: 24-23.

A budapesti szállodások és vendéglősök szállítója

Janek János

tisztelettel értesíti a szállodás és vendéglős urakat, hogy a **Központi Vásár csarnokban 218-219. számú fülkében** mindenkor a legméltányosabb áron **hagymát, zöldséget, burgonyát, korai főzeléket**, dinnyeidevényben **kizárólag fajdinnyét árusít**. Szíves pártfogást kér a **Vendéglősök Beszerző Csoportjának burgonyaelosztója**.

VENDÉGLŐSÖK BESZERZŐ CSOPORTJA R.-T.

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZ.

Igazgatóság: Vámház-körút 2. I. em. Elosztó osztály: Vámház-körút 2. földszint.

TELEFON: IGAZGATÓSÁG JÓZSEF 72-67.
ELOSZTÓ OSZTÁLY JÓZSEF 73-26.
FŐPÉNZTÁR JÓZSEF 73-28.

VENDÉGLŐSÖK TÜZELŐANYAG BESZERZŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁGA

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZÁM

Raktárak: Dunaparti teherpályaudvar.

Szállít: **szenet, fát, Cséry-kokszt** maximális áron alul.

TELEFON: JÓZSEF 73-28.